

# ស៊ីប័រី នាំចិត្ត

# อารัมภบท

ปัจจุบัน

มิถุนายน พ.ศ. 2567

‘แม่...ผมกลับมาแล้วนะ’ กวินท์คิดขณะมองช่างก่อสร้างเหวี่ยงคอนทูปผนังบ้านเพื่อรีโนเวตใหม่ หลังยื่นใบลาออกต่อสำนักงานที่กรุงเทพฯ เขาก็ตัดใจว่าจะกลับมาอยู่ที่นี่ถาวร และผันตัวเป็นนักข่าวอิสระ เพราะเบื่อชีวิตการทำงานที่ใคร่ครวญ ห่วย อีกทั้งหัวหน้างานก็ยังเป็นคนที่เงาะ ซีนอยู่ต่อไปมีหวังเขาได้เป็นโรคประสาทแน่ๆ

ช่างก่อสร้างเหวี่ยงคอนขนาดใหญ่ทูปผนังต่อ เศษปูนคลุกฝุ่นแตกละเอียดกระจายไปทั่วพื้น กวินท์มองมันอย่างนึกโล่งใจเมื่อบ้านหลังเดิมของแม่กำลังจะถูกเติมแต่ง โดยมีเขาย้ายเข้ามาอยู่อีกครั้งในรอบสิบปี

นักข่าวหนุ่มหลับตาลง สัมผัสกลิ่นอายวัยเยาว์เริ่มผุดขึ้นมาให้นึกถึง สถานที่แสนอบอุ่นในอ้อมกอดแม่ไม่เคยเลือนหายไปจากใจ มันยังคงตราตรึงด้วยรอยยิ้มและเสียงเพลงกล่อมเด็ก เขาคิดถึงที่นี่

คิดถึงบ้านไหม ๆ ที่ปล่อยทิ้งร้างให้พงหญ้าเข้ามายึดถิ่นฐาน

กวินท์เงยหน้าขึ้นจากแผ่นกระดาษในมือ สายตามองแวบเพ่งมองเสาขนาดใหญ่กลางโถงห้องนั่งเล่น เขาสัมผัสเสาปูนอันเย็นเฉียบรับรู้ได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล เมื่อสิบปีก่อนยังไม่เคยเห็นเลยนี่ หรือว่าเขาจำผิดไป

“ช่างครับ” นักข่าวหนุ่มก้มหัวเรียก “เดี๋ยวทูลเสานี้ให้ผมด้วย”

“ทูลเลยเหอะครับ” นายช่างปรายตามอง “มันน่าจะเป็นเสาหลักเลยนะ”

“ไม่ใช่หรอ” กวินท์ส่ายหน้า “เมื่อสิบปีก่อนยังไม่เห็นเลยผมจำได้...สมัยเด็กๆ”

“เอางี้ก็ได้ครับ” นายช่างบอกแล้วลงค้อนไปที่เสาปูน เขาค่อยๆ ตอกมันทีละนิดจนเป็นรูกว้าง ก่อนเห็นช่องว่างมืดทึบและนึกสงสัยว่าอะไรอยู่ในนั้น เพราะนี่ไม่ใช่เสาปูนที่ถูกหล่อ แต่มันถูกสร้างขึ้นใหม่ด้วยการนำอิฐเล็กๆ มาต่อกัน นายช่างหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงแล้วเปิดไฟหลังกล้องสอดส่องไปที่ช่องว่างเมื่อครู่ เพ่งมองวัตถุภายในนั้นอย่างคนแตกตื่นลนลาน สิ่งที่เห็นน่าตกใจเสียจนก้าวขาถอยหลังไม่ออก มันน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงเมื่อพบโครงกระดูกมนุษย์ถูกโอบกอดอย่างน่าอนาถ

“ตาย!” นายช่างร้องตะโกน คนอื่นๆ ที่อยู่บริเวณนั้นจึงหันหน้ามามอง

“มีอะไรครับ” กวินท์ขมวดคิ้วถาม

“มีคนตายอยู่ในนี้”

“ฮะ!” นักข่าวหนุ่มร้องอุทานแล้วรีบเร่งฝ่าเท้าเดินตรงมาที่เสา

“ไหน ผมขอดูหน่อย” กวินท์รับโทรศัพท์มือถือมาจากช่างก่อสร้างแล้วส่องไฟไปที่รูขนาดใหญ่ โอบหน้าหล่อเหลาขีดขาววาวกับคนตาย หัวใจดวงโตเต้นเร็วยิ่งกว่ากลองเพล ไม่อยากเชื่อในสิ่งที่เห็น มีคนตายอยู่ในนั้น และกลายเป็นโครงกระดูกถูกฝังอยู่ใน

เสาปูนขนาดมหึมา

‘ตั้งแต่เมื่อไร’ หัวงความคิดเกิดคำถามขึ้นในใจ บ้านแห่งความทรงจำวัยเด็กของเขากับมารดากลับกลายเป็นสุสานฝังศพของบุคคลปริศนา บุคคลที่เขาเองก็ไม่รู้จัก เพราะเท่าที่จำได้ สถานที่แห่งนี้มีเพียงเขากับแม่อาศัยอยู่ตามลำพังกันสองคน

กลิ่นหอมฟุ้งจากดอกเอื้องฟ้าเมื่อตอนกลางวันบัดนี้ถูกกดทับด้วยกลิ่นซากศพ ไอนรานั้นทั้งแรงและฉุนลอยเตะปลายจมูกทำให้เขาแทบอาเจียน นักข่าวหนุ่มกวาดตามองรอบกาย บ้านหลังนี้ไม่ใช่สถานที่ที่ตนเคยรู้จัก เขาได้แต่คิดคำถามร้อยแปดอยู่ในหัว ผู้ตายเป็นใคร...เกิดอะไรขึ้นที่นี่!

**“ไอ้โฮ ฆ่าหมกศพไว้เหอเนี่ย”** แก๊ปเอ่ยแซวขณะยืนอยู่ข้างเพื่อนสนิท ชายหนุ่มผมสีน้ำตาลหยักศกมีผ้าคาดศีรษะสีแดงอยู่ใต้ผมหน้าม้าแฉกกลาง เขาสวมเสื้อยืดสีขาวห้อยกล่องตัวใหญ่ไว้ที่คอ มองเจ้าหน้าที่กู้ภัยและหน่วยพิสูจน์หลักฐานนำซากโครงกระดูกออกมาจากเสาปูนใต้อ่างล้างจาน

ด้านนอกเทพกัณเฑรมีพวกนักข่าวภาคสนามหลายสิบคนคอยบันทึกภาพเหตุการณ์โกลาหลครั้งนี้ไปลงข่าว แน่นนอนว่าพวกเขาต้องตีพิมพ์พาดหัวข่าวใหญ่โต ประมาณว่าบ้านของอดีตผู้สื่อข่าวอย่างนายกนิษฐ์ อัครเมธี ทำการซุกซ่อนศพไว้ในเสายักษ์ และทำให้เกิดขึ้นกลายเป็นเรื่องอื้อฉาว เพียงหลับตาลงสตอริในวันนี้ก็ว่อนไปทั่วโลกโซเชียล

“กูไม่อยากจะเชื่อว่าบ้านหลังนี้กลายเป็นบ้านผีสิง” แก๊ปกอดอกมองเจ้าหน้าที่ทุกคนทำงานกันอย่างขะมักเขม้น

“ผีสิงบ้าอะไร นี่บ้านแม่กู”

“บ้านแม่มี...แต่หมกศพไว้ในเสานะเนี่ย” แก๊ปหันหน้ามาหาแววตาซีซงสัยได้มองนักข่าวหนุ่มตั้งแต่หัวจดเท้า “ถามจริงเหอะ

มึงทำหรือเปล่าเนี่ย”

“หน้ากูเหมือนฆาตกรเหอ” น้ำเสียงของกวินท์ดูไม่สบายอารมณ์  
ยามตอบ

แก๊ปครุ่นคิด ก่อนจะเบะปากยักไหล่ “ก็เหมือนอยู่นะ”

ฝ่ามือหยาบตบเข้าที่ท้ายทอยเมื่อได้ยินประโยคนั้นหลุดออกมาจากปากของเพื่อนสนิท “เดี๋ยวละ!”

“ล้อเล่นน่า” แก๊ปลูบท้ายทอยคลายความเจ็บ มือของกวินท์ยังคงหนักและแรงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน “แต่คิด ๆ แล้วก็แปลกอยู่นะ ทำไมถึงมีคนตายในบ้านของมึง...ทั้ง ๆ ที่มึงไม่รู้”

นักข่าวหนุ่มได้แต่คิดถึงประโยคนั้นของแก๊ปเมื่อครู่ขณะที่ดวงตาคมกริบเหม่อมองไปยังโครงกระดูกบนห่อผ้าขาว เรื่องราวเมื่อสิบปีก่อนมีความเป็นมาเช่นไรกับบ้านหลังนี้ ทำไมถึงมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เขาไม่อยู่ ยมทูตความคิดตบตีกันอยู่ในหัวสมองทำเอาแทบเป็นบ้า ยืนเคืองเช่นนั้นราวกับคนโดดเดี่ยวพอรู้ตัวอีกทีก็ได้ยินเสียงอ้ออังก้องดังลอยมาจากด้านนอกเทปกันเขต

กวินท์แทบไม่ต้องเดาก็รับรู้ได้ถึงผู้มาเยือนใหม่ ทรงผมพวกเขาสั้นเกรียน ผิวสีแทนออกไหม้เพราะลุยแดด เครื่องแบบนายตำรวจเต็มยศดูสะอาดตามาแต่ไกล

บุคคลทั้งสองหยุดยืนอยู่ตรงหน้า ความสูงนั้นไล่เลี่ยกับกวินท์ไม่ต่างกันมาก ก่อนที่ใครคนหนึ่งซึ่งมียศน้อยกว่าจะยื่นมือออกมาเพื่อทักทาย

นักข่าวหนุ่มเห็นดังนั้นจึงจับมือตอบ

“สวัสดิ์ครับ ผมร้อยตำรวจโทदनัย โยธิน เจ้าหน้าที่สืบสวนประจำ สภ.” ผู้หมวดกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ลืมนำหน้าทูลทิมให้รู้จัก “ส่วนนี้...พันตำรวจโทชนันธร ดิสพงศ์ สารวัตรหน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมประจำ สภ.”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ สารวัตร หมวด” นักข่าวหนุ่มเว้นวรรค

“ผม กวินท์ อัครเมธี เป็น...”

“เจ้าของบ้าน” แก๊ปโพล่งขึ้นก่อนที่จะเพื่อนสนิทจะเอ่ยจบ

กวินท์หันขวับไปมอง เขากัดฟันกระซิบดำให้ได้ยินกันสองคน

“สาระแนดีนั้ก”

แก๊ปไม่อินังขงชอบกับประโยคเมื่อครู่ ชายหนุ่มรู้ดีว่าจะต้องโดนด่าเพราะเล่นตบตบเพื่อนสนิทไปเสียดี้อ ๆ เนื่องจากเห็นท่าทีของกวินท์ดูลังเลจึงไม่แน่ใจว่าเจ้าตัวจะพูดเอง

“บ้านหลังนี้เป็นของคุณใช่ไหมครับ” สารวัตรชรันเริ่มสอปปากคำ

“ใช่ครับ” กวินท์พยักหน้ารับ “ผมตั้งใจจะกลับมาอยู่ที่นี้ถาวรเลยจ้างช่างมารีโนเวต”

“ทำไมต้องรีโนเวต เมื่อก่อนคุณไม่ได้อยู่ที่นี้เหรอ” คราวนี้ผู้หมวดถาม โทนเสียงดูราบเรียบออกไปทางหัวนเล็กน้อย

กวินท์ไม่แน่ใจว่าเสียงของพวกตำรวจเป็นแบบนี้กันทุกคนหรือเปล่า เขาได้แต่คิดแล้วเอ่ยตอบ “ผมทั้งที่นี้ไปสิบปีแล้ว ไม่ลึกอีกหกเดือนถึงจะครบ”

“ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับว่าคุณทำงานที่ไหน” สารวัตรชรันสอปปากคำต่อ น้ำเสียงนั้นดูสุภาพแตกต่างจากอีกฝ่ายลิบลิบ

นักข่าวหนุ่มชำเลื่องมองผู้หมวดทางสมุดบันทึกในมือออกพร้อมดั่งปากกาที่เหน็บกระเป๋าสื่อไว้เตรียมจดคำให้การ

“ผมเป็นนักข่าวอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้หลายปี คิดถึงบ้านขึ้นมาจึงลาออก”

สองนายตำรวจหันไปมองหน้ากัน สีหน้าพวกเขาดูเหมือนไม่เชื่อในสิ่งที่กวินท์พูด เพราะถ้าเชื่อผู้หมวดคงไม่เอ่ยถาม “ลาออกเพราะคิดถึงบ้าน เหตุผลนั้นจริง ๆ เหรอ”

แก๊ปยิ้มขึ้นเมื่อได้ฟัง เขากอดอกก่อนเอ่ยตอบแทนเพื่อนสนิท “หมวดไม่เคยคิดถึงบ้านหรือไง ถึงได้ถามอะไรแบบนี้ออกมา”

दन्यैहोहो “เคยสิ มีใครบ้างไม่คิดถึงบ้าน ที่ผมถาม... เพราะผมต้องการข้อมูลจากปากเพื่อนของคุณ ไม่ใช่ปากคุณ”

“พอเหอะหมวด” สารวัตรชรันปรัมเมื่อเห็นว่าทั้งสองจะไม่จบ แค่คำพูดเชือดเฉือน “ผมขอถามคุณครั้งสุดท้าย บ้านหลังนี้มีกันอยู่กี่คนครับ”

กวินท์ปรายตามองรอบบ้านอีกครั้ง เห็นเจ้าหน้าที่กู้ภัยและหน่วยพิสูจน์หลักฐานเก็บซากโครงกระดูกออกมาจากเสาปูนจนครบแล้ว เหลือเพียงชนขึ้นรถส่งโรงพยาบาลให้แพทย์นิติเวชตรวจชันสูตร ส่วนเขาก็กลายเป็นผู้ต้องสงสัย ยืนสอปากคำจนชาชาอยู่เช่นนี้

“ผมอยู่กับแม่ที่นี่สองคน หลังท่านเสียก็ย้ายไปอยู่ที่อื่นเพราะไม่อยากคิดถึงความทรงจำในอดีต พอเรียนจบก็หางานทำในกรุงเทพฯ ก่อนยื่นใบลาออกและย้ายมาอยู่ที่นี่อีกครั้ง...แบบถาวร”

หลังสอปากคำเสร็จ สารวัตรชรันกับผู้หมวดจึงขอตัวกลับพร้อมด้วยรถของเจ้าหน้าที่กู้ภัยและหน่วยพิสูจน์หลักฐานแล่นออกจากบ้านหลังเดียว นักข่าวบางส่วนก็เริ่มทยอยกลับกันจนหมด กวินท์ยืนส่งพวกเขาอยู่ริมรั้วไม้ขนาดย่อมโดยมีแก้วเพื่อนสนิทประกบข้างกายไม่ไปไหน

แสงตะวันลอดผ่านหน้าต่างบานกระจก ใครคนหนึ่งยืนแหวกผ้า幔มองดูเหตุการณ์อลหม่านจากบ้านฝั่งตรงข้ามของนักข่าวหนุ่ม ใบหน้าเขาเรียบนิ่ง ริมฝีปากหนา ผมดำขลับ บุคลิกดูขมขื่นภูมิฐาน ทว่านัยน์ตาก็มองลงมานั้นช่างดูลึกลับและคาดเดายากเกินกว่าจะบอกได้ว่าในใจคิดอะไรอยู่

## ศัลยแพทย์

กรกฎาคม พ.ศ. 2557

### ‘ทะเลสีใจ...’

วลีนี้ลอยเข้ามาในหัวขณะที่เบนยืนทรงตัวอยู่บนเชิร์ฟบอร์ด ได้คลื่นยักษ์กลางทะเลในยามเช้าอากาศแจ่มใส เหล่านกนางนวลบินว่อนบนท้องฟ้า แสงแดดสว่างจ้าตกกระทบบนผิวน้ำเปล่งประกายระยิบระยับ เรือสินค้ามากมายเริ่มแล่นเข้ามาพร้อมส่งเสียงหวูดเรือให้ได้ยินจากระยะไกล ดวงตาทอดมองไปยังชายหาด เห็นเรือกอล์ฟและผูกผ้าสามสีหลายลำจอดเรียงรายอยู่บริเวณนั้น เขาชอบทัศนียภาพตรงหน้าเป็นอย่างมาก รวากับสถานที่แห่งนี้ดึงดูดเขาด้วยเสียงอันไพเราะของคลื่นทะเล

เบนก้าวเท้าเหยียบหาดทรายสีทองที่นุ่มละเอียด เนื้อตัวเปียกปอนไปด้วยน้ำทะเลหลังเล่นกิจกรรมได้คลื่นจนอึดหน้าสำราญเสร็จ ชุตรัชมารด์แขนยาวสีดำรัดรูปจนเห็นสัดส่วนของกล้ามเนื้อ ประจักษ์ต่อสายตาหญิงสาวที่อยู่บริเวณนั้น

เขายกมือขึ้นเสยผมที่เปียกโชกด้วยน้ำเค็มของมหาสมุทรขณะก้าวเดินไปข้างหน้าพลางกวาดตามองผู้คนรอบกาย ห่างออกไปทางด้านซ้ายเห็นพวกชาวประมงกำลังยกตะกร้ากุ้งมังกรขึ้นฝั่ง หนึ่งในนั้นเป็นพวกของลุงก้าน ชายแก่หง่าเหงือกจอมโมโห้วยหกลีบกล้ามเนื้อแขนของแกยังคงแข็งแรงดี ซึ่งต่างจากสุขภาพลิบลับ เบนรู้ดีเพราะเขาเป็นหมอ ทั้งยังเป็นหมอเจ้าของคนไข้อย่างลุงก้านเสียด้วย แก้มักทุเบาเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เช่นหมอธรรมมากกว่าแพทย์อย่างเขา ดีหน่อยที่ตอนนี้กลายเป็นนายจ้างแล้ว ไม่ต้องแบกหามตะกร้าหนัก ๆ ด้วยตัวคนเดียวอย่างสมัยหนุ่ม ๆ

“บายดีหม้าย หมอ” ลุงก้านตะโกนถามเมื่อเหลือบเห็นร่างคุ้นเคยเดินเตร่อยู่บนชายหาด

เบนหยุดชะงักฝีเท้า หันกลับไปมองเสียงทักทายเมื่อครู่ ก่อนเอียงเงี่ยงไปหา “สบายดีครับลุง จับกุ้งได้เยอะหรือเปล่า”

“หรือมแหม่มครับหมอ ช่วงนี้มันไม่ค่อยออกลูกกัน หรือไม่ก็คนอื่นจับไปหมดแล้ว” ชายแก่ตอบภาษากลาง “ไอ้ที่ติดอวนบ่อย ๆ ก็มีแต่พวกปลาเล็ก ๆ ส่วนตัวใหญ่โดนฉลามล่าไปหมด ไม่เกินอนตายขึ้นอืดลอยอยู่กลางทะเลเพราะน้ำเน่าเสีย”

“พวกนักท่องเที่ยวยกเลิกแล้วทั้งขยะ” หนึ่งในลูกสมุนแตรกขึ้นขณะที่เขาวิ่งส่งตะกร้ากุ้งกับเพื่อนอีกคน “พอคลื่นซัดก็หอบเอาของเสียลงไปด้วย ชาวบ้านละแวกนี้เก็บกันไม่หวาดไม่ไหว”

‘เพราะคราบน้ำมันมากกว่า’ เบนคิดในใจเมื่อได้ฟังคำร้องอันทุกข์ระทมของพวกชาวประมง “ปลาตายอาจจะมาจากหลายสาเหตุ อย่าเพิ่งด่วนตัดสินนักท่องเที่ยวนะครับ”

“ก็จริงของหมอ” ลุงก้านพูด “ไหน ๆ ก็เป็นแบบนี้แล้ว มีแต่ต้องทนกัดฟันสู้เอา”

เบนได้ฟังน้ำเสียงเศร้าสร้อยนั้นแล้วรู้สึกเห็นใจ “งั้นวันนี้ผมช่วยอุดหนุน บอกให้คนเอาไปไว้ที่บ้านพักแพทย์นะ”

ราวกับประโยคนั้นเป็นดังเสียงสวรรค์มาโปรดที่ทำให้ชายแก่จอมโมโหหายเศร้า เขาเงยหน้าขึ้นมองเบน นัยน์ตาฉายแววเป็นประกายของชายแก่ขี้ละโมบแทน

“ขอบคุณนะหมอ” ลูกก้านยิ้มร่า ก่อนหันไปบอกลูกสมุน “เฮ้ย! เดี่ยวแบ่งกั๊งไว้ให้หมอเบนด้วยนะ สิบโลเลย”

บอกแล้วว่าตาแก่นี่ละโมบ เบนสายหน้าอย่างเอือมระอาเพราะรู้จักนิสัยใจคอดี เรื่องการยึดเยียดสินค้านั้นไม่มีใครสั่งทักจัดเจนเท่าลูกก้านอีกแล้ว

แพทย์หนุ่มรู้สึกชินเนื่องจากโดนมาเยอะ ไม่ใช่แค่กั๊งสิบกิโลกรัม แต่หมึกยี่สิบกิโลกรัมเขาก็เคยควักเงินของตัวเองจ่ายแล้ว

สำหรับตาแก่นำเหงือกตรงหน้า ขอแค่ชีวิตนี้ได้ปล้นเงินในกระเป๋าสตางค์เขาก็ถือว่ามีความสุขมากแล้ว เพราะทุกครั้งที่ลูกก้านแสดงสีหน้าเศร้าสร้อย เบนมักอดสงสารไม่ได้ และเหมือนชายแก่จะรู้จักใช้เล่ห์เหลี่ยมนี้เรียกความเห็นใจจากเขาตลอด

เบนบอกลาเจ้ากรรมนายเวรอย่างลูกก้านทันทีหลังโดนปล้นเงินจนแทบหมดตัว ไม่เหลือไว้สักแดงเดียวให้พอจ่ายค่ากาแฟในยามเช้า ห้างออกไปไม่ไกลมาก ตรงนั้นเป็นร้านกาแฟสดในรถตู้คันสีขาวตั้งอยู่บนถนนติดริมชายฝั่ง ลูกค้าโหรงเหรงไม่เยอะ พอให้เบนไม่ต้องยืนต่อแถวอยู่หน้าร้านจนขาชาเพื่อจิบกาแฟ

“หมอ! หมอเบน รอก่อน”

เสียงตะโกนเรียกทำให้เบนหยุดนิ่งขณะเดินไปข้างหน้าได้เพียงสามก้าว แพทย์หนุ่มหันไปเห็นลุงขวัญวิ้งเหยาะๆ ตรงมาหาเขาในมือถือของพะรุงพะรังติดมาด้วย

“มีอะไรครับลุง”

เบนเอ่ยถาม ขณะที่ลุงขวัญหอบเหนื่อยอยู่ตรงหน้า ก่อนชูบางอย่างให้

“เมื่อเดือนที่แล้วหมอช่วยผ่าตัดให้ลูกสาวผม ทั้งยังออกค่า

รักษาให้อีก ผมยังไม่มีโอกาสได้ตอบแทน...” ลุงขวัญหยุดพูด สูดเอาอากาศเข้าปอด เขาหอบแทบขาดใจว่าจะวิ่งมาถึงตัวเบน “รับไปนะหมอ ถึงจะเป็นของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ถ้าไม่ได้หมอ ลูกสาวผมແ່ແ່ๆ”

เบนรับเอาน้ำใจจากลุงขวัญไว้เต็มมือ “ไม่เป็นไรครับลุง ส่วนเรื่องเงิน มีเมื่อไรค่อยเอามาคืน ผมไม่รีบ”

“ขอบคุณครับหมอ” ชายวัยกลางคนทำท่าจะยกมือไหว้แต่เบนห้ามไว้เสียก่อน

“ผมไปก่อนนะลุง” แพทย์หนุ่มโบกมือลา แล้วเดินไปยังร้านกาแฟสดในรถตู้คันสีขาว

พีดันเจ้าของร้านชะโงกหน้าออกมานอกตัวรถ ทรงผมหยิกฟูดำขลับราวกับหัวสิงโตแม้จะถูกรวบตึงไปด้านหลัง ใบหน้าดูเป็นมิตร ผิวสองสี เขาปรายตามองบุคคลอันเป็นที่รู้จักซึ่งกำลังเดินทอดน่องมาทางนี้

“อ้าวหมอ เล่นน้ำแต่เช้าเลยนะ” พีดันเอ่ยทักเมื่อเบนหยุดยืนอยู่หน้าร้าน ก่อนเหลือบมองของในมือ “หิ้วอะไรมาเยอะแยะ”

“ลุงขวัญเอามาฝากครับ ตอบแทนที่ช่วยผ่าตัดลูกสาวแก” แพทย์หนุ่มพูด “ผมมีเวลาแค่ช่วงเช้านะ อีกไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องไปโรงพยาบาลแล้ว”

“ขยันจังเลยนะครับ” เจ้าของร้านชม “ว่าแต่วันนี้รับเป็นอะไรดีเอ่ย”

“เหมือนเดิมครับ”

“เหมือนเดิมที่ว่า สาวลูกครึ่งหรือหญิงแอฟริกันดีล่ะ” พีดันพยักพยิดไปทางสาวสวยที่นอนอาบแดดอยู่บนชายหาด

เบนหันไปมองจึงเห็นว่าพวกเธอขยิบตาให้เขาหนึ่งครั้งพร้อมส่งยิ้มโปรยเสน่ห์ ก่อนที่หญิงแอฟริกันจะหยิบน้ำมันมะกอกราดบนแผ่นหลังของอีกฝ่าย เลื่อนลงต่ำมาถึงแก้มกัน บีบนิ้วให้ส่วนผสม

เคล้าคลึงไปกับผิวหนัง

แพทย์หนุ่มไม่อาจละสายตาจากพวกเธอได้ รวากับเห็นแม่เสือ  
สองตัวติดเกาะนอนอยู่บนชายหาด ส่วนแอดวอร์ด์นั่งนาฬิกาทราย  
ผิวพรรณสาวลูกครึ่งขาวผ่อง ใบหน้างามหยด ผมบลอนด์ทอง ตา  
สีฟ้า แก้มแดงเหมือนมะปรางสุก ริมฝีปากอวบอัม

เบนมองอย่างเคลิบเคลิ้ม ก่อนพึมพำออกมา “โคตรสวยเลย”  
“ไอ้ใหม่ล่ะหมอ” เสียงเจ้าของร้านดังอยู่ข้างหู

เบนสะดุ้งเล็กน้อยเพราะตกใจเมื่อหันไปเห็นใบหน้าขึ้นกระ  
ของพีดันฉีกยิ้มเรียงฟันขาวอยู่ในระยะประชิด “โอ้เอ๊ย พีดัน ตกใจ  
หมดเลย”

“แหม หมอ ขวัญอ่อนจริง ๆ เลยนะ” พีดันแซว “จ้องตาแทบ  
กลืนขนาดนี้ ไม่ลองไปนอนอาบแดดด้วยเลยล่ะ”

“ไม่จำเป็น” เบนยิ้มมุมปาก เหลือบเห็นหญิงแอฟริกันเดินตรง  
มาหาเขารวากับนางแบบ ส่วนสัดโค้งเว้า สะโพกผายออกเล็กน้อย  
กันดั๋งเนียน ชูดิบกินีสีแดงเลือดหมูติดกับสาวผิวสีอย่างเธอได้  
สมบูรณ์แบบ ผสมตรงดำขลับ ดวงตางามดั่งมรกต เธอขีดหน้าขึ้น  
ไม่ต่างอะไรจากนางพญาหงส์

เธอหยุดยืนเบื้องหน้าเบน สอดบางอย่างใส่มือเขา ก่อนเขย่ง  
ปลายเท้าแล้วกระซิบข้างหู “Call me.”

เสียงหวานสามารถสะกดเบนให้อยู่หมัด แพทย์หนุ่มกำไ้ดัลบ  
ในมือแน่น กัดริมฝีปากตัวเองขณะขยตามองเธอเดินผ่านไป

เขาหันกลับมาหาพีดันอีกครั้ง “กาแฟผมล่ะ”

“ยังจะเอาอีกหรือหมอ” เจ้าของร้านเลิกคิ้วถาม “ผมว่าหมอ  
ดูคึกคัก ไม่ต้องใช้กาแฟช่วยแล้วมั้ง”

“เถอะน่า...” เบนโน้มหน้าเข้าหาพีดัน “เดี๋ยวผมให้ทิป วันนี้  
อารมณ์ดี”

“หมอก็คือแบบนี่ตลอด” พีดันบ่นขณะบดเมล็ดกาแฟใน

เครื่องบดมือหมุน “เนื้อหอมจนสาว ๆ แฉนี้ติดกันตรึม ไม่เผื่อแผ่ไว้ให้พี่บ้างเลย”

แพทย์หนุ่มหัวเราะว่า “ไฉนหลังผมจะแบ่งให้ล่ะครับ แต่คนนี้ผมขอ”

“ห้ามคืนค่านะครับ” พี่ต๋นวางแก้วกาแฟไว้ตรงหน้า “เอสเปรสโซเย็นของหมอ กินแล้วคึกคัก”

“ขอบคุณครับ ไปได้ถึงโรงพยาบาลแล้วผมโอนจ่าย” เบนโน้มตัวไปกระชับกับพี่ต๋นอีกครั้ง ขณะเหลือบมองลูกก้านยื่นเท้าเอวส่งลูกสมุนยกตะกร้ากุ่มอยู่ริมทะเล “ตาแก่นั่นปล้นเงินผมนะ”

เจ้าของร้านหัวเราะชอบใจ จากนั้นก็โบกมือลาลูกค้า มองแพทย์หนุ่มเดินขึ้นรถดอดจ์-ชาร์เจอร์คันสีดำปี 1970 ที่ซื้อต่อเพื่อนเมื่อปลายปีที่แล้ว ก่อนสตาร์ทรถขับเลียบชายทะเลชมความสวยงามของหาดกะหลิม ระหว่างบังคับพวงมาลัยสายตาของเขาก็ทอดมองผู้คนและอาคารบ้านเรือนซึ่งอยู่ทางด้านซ้าย ส่วนด้านขวาเห็นเกลียวคลื่นสะท้อนแสงแดดชัดสดกระทบโชติหิน

แพทย์หนุ่มสูดอากาศเข้าปอด รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นท่ามกลางไอเค็มเกลือของมหาสมุทร รวากับเรื่องวุ่นวายในช่วงหลายสัปดาห์ กำลังถูกคลื่นทะเลกลืนกินไม่ต่างจากก้อนกรวดเล็ก ๆ บนชายหาด ทันใดนั้นเองหัวใจของเขาก็เต้นระรัวเมื่อความคิดเรื่อยเปื่อยลอยเข้ามาในหัวพร้อมภาพคนไข้มากมายในห้องผ่าตัดที่เบนพยายามยื้อชีวิต แต่สุดท้ายเสียงวัดสัญญาณชีพจก็ดังขึ้นและดับลง ทำให้เขาคิดว่าคนเราสามารถโกงความตายได้หรือไม่ ถ้าเราเรียนรู้วิธีการทำงานของร่างกาย เราก็จะเรียนรู้วิธีการเอาชนะโรคภัย...

แล้วทำไมมนุษย์ถึงยังโกงความตายไม่ได้เสียที

**อาหารร้านป่าสาเป็นทีเลื่องชื่อที่สุดแล้วในแถบนี้ เสียงจับตะหลิวเคาะกระทะดังโป้งป้างอยู่กันครีวพร้อมกลิ่นหอมฉุนของ**

เครื่องแกงลอยเตะจุ่มจนต้องไอลออกมา รับรู้ได้ถึงความร้อนของพริกที่เจือปนไปกับเนื้อสัตว์ เล่นเอาท้องไส้แทบปั่นป่วนเพราะความหิว พลังนั่งฟังเสียงผู้หญิงตะโกนด่าลูกค้าดังลุดออกมานอกตัวร้าน สิ่งผิดสะท้อนจะเอาข้าวกะเพรา พอถูกทำข้าวกะเพราเลือกอยากแดกผิดสะท้อน!

“เมื่อไรป่าแม่จะเลิกบ่นสักทีวะ” แก่ปยกแก้วน้าขึ้นจับบัตรหายด้วยอารมณ์จุ่นเฉียวระหว่างที่เขานั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเพื่อนสนิท

“มีงก็สั่งสักอย่างสิ” กวินท์ตอบ “ป่าสาจะได้เลิกบ่น”

แก่ปวงแก้วน้าในมือลง “กูไม่รู้จะสั่งอะไรดี ผิดสะท้อนก็อยากแต่คิดไปคิดมา ข้าวกะเพราก็เวิร์ก”

“เวิร์กพ่อมึงสิ!” เสียงของป่าสดังขึ้นพร้อมเสิร์ฟจานข้าวลงบนโต๊ะ ให้ชายหนุ่มในชุดนักศึกษาทั้งสองได้กระเดือกลงท้อง

กวินท์กับแก่ปวงหันมอง หญิงร่างใหญ่ยืนบดบังแสงตะวันจนมืด ใบหน้าของเธออ้วนกลมไม่ต่างอะไรจากหมูที่มีคางสองชั้น ยิ่งแสดงสีหน้าหงุดหงิด ท่าทีของเธอยิ่งดูเหมือนนางยักษ์ร้ายที่คอยจับมนุษย์ตัวเล็ก ๆ อย่างพวกเขาเป็นอาหาร หรือไม่ก็นำไปทำเป็นวัตถุดิบ เตรียมผัดทอดให้ลูกค้ารายอื่นได้ลิ้มลอง

สายลมโชยตีปะทะเข้าร่างเธอพร้อมหอบเอากลิ่นเหงื่ออันเหม็นฉึ่งลอยเข้าจุ่ม ทำเอาสองชายหนุ่มแทบหยุดหายใจ แต่ก็ต้องอดกลั้นไว้ ขึ้นแสดงท่าที่รังเกียจ พวกเขาไม่แน่ใจว่าทะเลหิวอีกขึ้นมือจะลอยมาเคาะหัวเมื่อไร

“เด็กสมัยนี้เป็นอะไรกันหมด!” เธอเริ่มพ่นไฟออกจากปาก “ความคิดโเลเล ตัดสินใจอะไรไม่ได้สักอย่าง”

“โอ้ ป่า คนเราจะรีบตัดสินใจไปทำไม” แก่ปโพล่งขึ้น “ทำเหมือนวันพรุ่งนี้โลกมันจะแตกอย่างนั้นแหละ”

ป่าสาถอนใจเฮือกใหญ่ เธอทำเอวมองแก่ปด้วยสายตา

“ไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก “ต้องรอให้โลกมันแตกก่อนหรือไง พวกเด็กสมัยนี้ถึงจะคิดได้ว่าอะไรสำคัญ อะไรไม่สำคัญ”

“คงมันมั่งป้า” แก๊ปพูดเชิงเบื้อหน่ายเต็มทน “เข้าครัวไปได้แล้ว ลูกค้ารอกันเพียบเลย”

ป้าสาวกวาดตามองไปทั่วร้าน เป็นจริงดังที่นักศึกษาหนุ่มว่า เธอได้ยินเสียงซุบซิบเจื้อยแจ้วดังมาจากลูกค้าโต๊ะสี่ ประโยคนั้นดูไม่น่าอภิมรณนัก ทำให้เธอต้องเดินกลับเข้าครัวอย่างคนว่านอนสอนง่ายพร้อมตะโกนบอกพนักงานในร้านไปด้วย “ออร์เดอร์โต๊ะสี่ ข้าวผัดพริกแกงกับหมูผัดกะปิได้หรือยัง!”

“กูอยากจะทำตาย” แก๊ปพูดขณะเคี้ยวข้าวอยู่เต็มปาก

ครู่หนึ่งเสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าทางเกงของกวินท์ก็ดังขึ้น ชายหนุ่มล้วงมันออกมาดู ก่อนพบว่าปลายสายนั้นเป็นมารดาของเขาเอง

กวินท์กดรับ “ว่าไงแม่”

[กวินท์...] เสียงของมารดาดูแหบแห้ง [วันนี้แม่มีผัดตัด หมอบอกว่าไม่ต้องนอนพักฟื้น กวินท์มารอรับแม่ได้หรือเปล่าลูก]

“ผมไม่รู้” โทนเสียงนั้นดูขุ่นใจในความคิด ชายหนุ่มเหลือบมองเพื่อนสนิท ขณะที่แก๊ปนั่งเคี้ยวข้าวพลางฟังไปด้วย “วันนี้มีกิจกรรมที่มหา’ลัย ไม่รู้ว่าจะเสร็จตอนไหน แม่...กลับบ้านเองได้หรือเปล่า”

กวินท์ได้ยินเสียงไอแคว้ๆ ดังลอดมาจากลำโพง

[ไม่เป็นไรลูก อย่าห่วงเลย แม่แค่โทร. ถามเฉยๆ เพื่อที่เราจะมาได้]

มารดาหยุดพูด เสียงไอยังคงดังอยู่เป็นระยะ

[หมอมมาแล้ว แม่ไปก่อนนะ]

“แม่! เดี่ยว...”

“แม่โทร. มาเหรวะ” แก๊ปเอ่ยถาม

“อือ...” กวินท์ตอบพร้อมเขี่ยผักในจานออก “แม่บอกว่าวันนี้

มีผัดตด อยากให้กูไปรอรบ”

“แล้วมึงไม่ไป?”

“กูอยากไป แต่...”

แกปัสสัมผัสได้ว่าน้ำเสียงเพื่อนสนิทดูลังเลยามเอ่ยตอบ “แต่อะไร มันมีปัญหาตรงไหนที่มึงไปไม่ได้?”

“วันนี้กูต้องเข้าร่วมกิจกรรมของอาจารย์ศิลป์นะ”

แกปัดบฝ่ามือหนาลงบนโต๊ะเสียงดังปัง รู้สึกโมโหแทนเพื่อนสนิทขึ้นมาจับใจ “ไอ้หรงอกนั่นอีกแล้ว เมื่อไรจะเกษียณไปเสียทีนะ”

“ช่างเถอะน่า แม่ไม่ได้เป็นอะไรมาก” กวินท์เหวี่ยงเศษผักขึ้นสุดท้ายไว้ข้างจาน “หมอบอกว่าแม่เป็นโรคมะเร็งผิวหนัง ผัดตดวันเดียวก็เสร็จ ไม่ต้องนอนพักฟื้นที่โรงพยาบาล”

“แบบนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อย” แกปหยิบบน้ำขึ้นดื่ม ก่อนวางแก้วเปล่าลงที่เดิม “แต่ก็ควรไปไม่ใช่เหวอะวะ ให้กำลังใจนะ”

นั่นสิ เขาควรไปนั่งรอแม่อยู่หน้าห้องผัดตดเหมือนที่ลูกคนอื่น ๆ ทำ กวินท์ได้แต่นั่งเงียบ เสมือนเป็นคำตอบให้เพื่อนของเขาว่าไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้อีก ชายหนุ่มเริ่มตักข้าวเข้าปากขณะที่ในหัวมีเรื่องราววนใจอยู่มากมาย ทั้งเรื่องแม่ เรื่องเรียนและเรื่องอนาคต กวินท์อยากไปอยู่ตรงนั้น หน้าห้องผัดตด รอรบแม่ของเขากลับบ้านด้วยตัวเอง อยากเป็นลูกที่ประเสริฐสักครั้ง แค่อีศวหนึ่งของพระจันทร์ก็ยิ่งดี

## 2

### อุบัติเหตุครั้งนั้น

มนุษย์มีอาจอยู่เป็นนิรันดร์ ดังที่พระเจ้าก็มีอาจมีอยู่จริง

เบนจำใจต้องปิดหนังสือลงเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูอยู่นอกห้องดังถึงสามครั้ง เขาเงยหน้าขึ้นมอง เห็นพยาบาลสาวเดินเข้ามาพร้อมชาร์ตคนไข้ในมือ ก่อนวางมันลงบนโต๊ะ ทำให้แพทย์หนุ่มเห็นสายตานั้น สายตาดูจนางพญาเหยี่ยวของฟินนากำลังกวาดมองไปทั่วห้องราวกับเครื่องสแกนโลหะ ทุกอย่างดูกรูกรังเสมือนที่นี้เป็นห้องเก็บของเสียมากกว่าจะเป็นห้องพักแพทย์

“เอาอีกแล้วนะคะ” ฟินนากยมือกอดอก เหลือบเห็นกองเอกสารบริเวณมุมห้องถูกรื้อกระจัดกระจาย “เมื่อไรหมอจะเลิกรื้อของเพราะทำปากกาหายเสียที”

เบนหันไปมองวีรกรรมของตัวเองแล้วยกไหล่ ก่อนหยิบชาร์ตคนไข้บนโต๊ะขึ้นมาดู “เมื่อเช้าผมแค่เช็กเอกสารเก่าๆ แต่บังเอิญทำปากกาหล่นไปในกองนั้น ก็เป็นแบบที่เห็น...” เขาหยิบปากกาด้ามสีทองที่เห็นบนกระเป๋าลือออกมาเซ็นชื่อยกขยิกลงบนชาร์ตคนไข้

แล้วขอให้พี่นภาดู “ด้ามนี้แพงมาก ของเก่าเก็บเลยนะ”

“พี่จะบ้าตายกับหมอ” พยาบาลถอนใจ

แพทย์หนุ่มยื่นชาร์ตคนไข้ที่เซ็นเสร็จแล้วให้พี่นภา “ผมเป็นคนขี้ลืมครับ สงสัยอายุจะเยอะแล้ว”

“อายุเยอะที่ไหนล่ะคะ หมอเพิ่งอายุแค่สามสิบเอง”

“สามสิบห้าต่างหาก” เบนย้ำก่อนก้มมองนาฬิกาข้อมือเมื่อถึงเวลาที่เขาคงเตรียมตัวเข้าห้องผ่าตัด

แพทย์หนุ่มเดินนำหน้าพยาบาลสาวออกจากห้องพักแพทย์สำหรับเบนแล้ว โรงพยาบาลก็เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง อันเต็มไปด้วยเลือด กลิ่นยา ความเจ็บปวด และความตาย ไม่มีอะไรจริงสักอย่าง ชีวิตวัยสามสิบห้าของเขาช่างน่าเบื่อ ความคุ้นชินที่ซ้ำซากทำให้เบนตื่นเช้า ได้กลิ่นทะเล และวนลูปอยู่ในโรงพยาบาล หรือบางวันก็อาจหิวสาว ๆ ขึ้นเตียงไปร่วมสนุกแค่ชั่วข้ามคืน พลางคิดว่าระหว่างเขากับพระอาทิตย์นั้นใครโดดเด่นมากกว่ากัน

ศัลยแพทย์อย่างเขาจะมีโอกาสได้รักใคร่จริง ๆ บ้างไหม

เบนหยิบทุกอย่างที่อยู่ในตัวใส่ลงตู้ล็อกเกอร์สีแดง มีทั้งโทรศัพท์มือถือถือ กระเป๋าสตางค์ และเครื่องประดับที่เป็นโลหะ ก่อนปิดล็อกของเง่าเช่นกระดาดไนต์ของสาวแอฟริกันไว้นั้น

“คนสุดท้าย ผมจะผ่าตัดด้วยวิธี MMS<sup>1</sup> เพื่อให้สูญเสียเนื้อเยื่อปกติน้อยที่สุด” เบนชูมือทั้งสองข้างอยู่สูงกว่าระดับเอวหลังล้างมือจนสะอาด พลางมองพี่นภาเปิดห่อเสื้อผ่าตัด “เศษของผู้ป่วยหญิงอายุห้าสิบสามปี เห็นว่าเธอเป็น BCC<sup>2</sup> รอยโรคมีขนาดใหญ่กว่าสองเซนติเมตร”

---

<sup>1</sup> Mohs Micrographic Surgery (MMS) เป็นเทคนิคการผ่าตัดเฉพาะที่ใช้ในการรักษามะเร็งผิวหนังที่ผสมผสานการผ่าตัดและการตรวจทางพยาธิวิทยาเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพในการรักษามะเร็งผิวหนังสูงสุด

เพียงชั่วอึดใจเสื้อกาวน์ขาวก็ถูกแทนที่ด้วยชุดผ่าตัดสีเขียว มีพยาบาลสาวช่วยผูกเชือกบริเวณคอเสื้อด้านในและด้านนอกให้ กระชับกับตัวแพทย์หนุ่ม

“การผ่าตัดจะเสร็จภายในวันเดียว บอกให้ญาติมารอรับแล้ว ไซ้ใหม่”

“บอกแล้วค่ะ แต่ว่า...”

“มีปัญหาตรงไหนอีก” เบนถาม

“เมื่อเช้าผู้ป่วยโทร. ไปหาลูกชายแล้ว แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะ ตีตุรละเลยมาไม่ได้”

“ตุรอะไรจะสำคัญกว่าคนเป็นแม่ ผมไม่เข้าใจเลยจริงๆ”

แพทย์หนุ่มเดินเข้าไปในห้องผ่าตัดที่ดูราวกับห้องชันสูตรศพ แม้จะขาวสะอาดกว่า แต่ความรู้สึกที่เขาได้รับบ่งบอกว่ามันไม่ต่าง กันมาก เพียงเตียงผ่าตัด ไม่ใช่เตียงผ่าตัดที่มีผู้ป่วยหญิงนอนเหยียด กายได้แสงไฟดวงกลมติดเพดาน นอกเหนือจากนั้นทุกอย่างก็เหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นหรือคนตาย ล้วนแล้วแต่ต้องโดนมัดคม ๆ ของ หมอกรีดบนเรือนร่าง ให้เห็นอวัยวะอันน่าสะอิดสะเอียนพร้อม คราบเลือดแห้งกรังเปรอะเปื้อนชุดสครับ

ถ้าโชคดีหน่อย...หมออาจใช้มีดผ่าตัดผิวหนังเป็นแผ่นบาง ๆ เท่านั้น

“ไม่ต้องห่วงนะครับ” เบนกล่าวกับผู้ป่วยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนที่ชั่วขณะหนึ่งความคิดของเขาจะล่องลอยอยู่ในภวังค์ ความหนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศทำให้จิตใจคนเราเฉวียงได้ถึงเพียงนี้

<sup>2</sup> BCC ย่อมาจากคำว่า Basal Cell Carcinoma เป็นโรคมะเร็งผิวหนังชนิดหนึ่ง ที่เกิดขึ้นในเซลล์ฐานของผิวหนัง เซลล์ฐานจะอยู่ในส่วนล่างของหนังกำพร้า ซึ่งเป็นผิวหนังชั้นนอก มะเร็งเซลล์ฐานจะมีลักษณะเป็นตุ่มเล็ก ๆ ที่มันวาวหรือ เป็นแผ่นแบน ๆ บนผิวหนัง ซึ่งจะค่อย ๆ โตขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป

เชียวเธอ แม้เวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงเขาจะคลุกคลีอยู่ในห้องนี้ซะส่วนใหญ่ แต่เบนก็ยังไม่คุ้นชินกับเสียงตืด ๆ จากเครื่องวัดสัญญาณชีพที่ผ่านมาเสียที

“อยากเล่าอะไรให้ผมฟังไหมครับ” แพทย์หนุ่มชวนคุยเพราะเคสนี้ไม่จำเป็นต้องใช้ยาสลบ อีกทั้งเขายังรู้จักผู้ป่วยหญิงรายนี้เป็นอย่างดี เรียกได้ว่าเข้าขั้นสนิทกันเลยทีเดียว “เล่าเรื่องลูกชายของคุณน้ำก็ได้ เผื่อว่าเรื่องราวของเขาจะทำให้คุณน้ำหายกังวล”

ผู้ป่วยหญิงนึกถึงลูกชายเพียงคนเดียวในวัยห้าขวบ เด็กน้อยตัวอ้วนกลมที่รักซอกโกแลตและเกลียดการกินผักมากกว่าสิ่งอื่นใด แก้มนุ่ม ๆ เหมือนลูกชาลาเปานั้น ยามถูกหอมมักขึ้นสีแดงเรื่อไม่ต่างจากสีลูกพีช กนกจันทร์ อัครเมธิ เริ่มเล่าเรื่องด้วยเสียงแหบแห้ง “ตอนเด็ก ๆ กวินท์เป็นหนูน้อยที่น่ารักมาก”

ชื่อกวินท์สินะ แพทย์หนุ่มคิดขณะผ่าตัด แม่เธอเคยเล่าเรื่องลูกชายให้ฟังอยู่บ่อย ๆ ทว่าไม่เคยเอ่ยนามให้ได้ยินมาก่อน

“ถึงแม้จะดื้อหน่อย แต่ในสายตาคนเป็นแม่ แก่ก็ยังน่ารักอยู่วันยังค่ำ” เธอตอบพร้อมยิ้มเจื่อน ๆ ไม่นานหลังจากนั้นจึงไอคอกแฉกมีเสมหะปนร่วม “ขอโทษจะ สงสัยช่วงนี้น้ำจะเป็นหวัด ว่าแต่หมอเถอะ ตอนนี้เป็นไงบ้าง”

“ผมยังเรื่อย ๆ ครับ สบายดี อาจจะเจริญอาหารเพราะกับข้าวของคุณน้ำ” เบนสังเกตอาการระหว่างตอบ

“แสดงว่าหมอยังไม่มีความรักสินะคะ...” เธอเริ่มเล่าอีกครั้ง “กวินท์เองก็ยังไม่มีความรักเหมือนกัน น้ำหวังเสมอว่าในอนาคตจะมีโอกาสได้เห็นเจ้าบ่าวของเขา”

“เจ้าบ่าว?” เบนงุนงงกับประโยคนั้น แต่ก็หายเคลือบแคลงใจเพราะเธอเล่าต่อ

“ลูกชายของคุณน้ำ...เป็นคนที่มีความรักหลากหลาย แม้แกจะไม่เคยพูด แต่คนเป็นแม่ก็สังเกตเห็น” กนกจันทร์นั่งเฝียบก่อนไอขึ้น

มาอีกครั้ง “หมอยกอยากลองดูไหมคะ”

“ลองอะไรเหรอครับ” แพทย์หนุ่มขมวดคิ้ว เขาไม่ได้สนใจคำถามนั้นเพราะเสียงไอของเธอเป็นที่น่าผิดสังเกตเหลือเกิน

เสียงหัวเราะแหบแห้งเบา ๆ ของผู้ป่วยหญิงทำให้เบนเริ่มไม่แน่ใจถึงอาการที่น่าเป็นห่วงนี้

“ลองรักดูค่ะ” เธอให้ความกระจ่าง “กวินท์เลี้ยงง่าย หมอจะไม่เบื่อแถมแน่นอน...น้ำขอฝากหน่อยนะ”

“ครับ...” เบนไม่รู้จะตอบอะไรนอกจากเอะอออไปตามน้ำ กระทั่งเวลาล่วงเลยไปหลายชั่วโมง การผ่าตัดมะเร็งผิวหนังก็เสร็จสิ้นเสียที

**“โชคตินะที่เป็นแค่ไข้หวัด”** กฤษฎารายงานอาการผู้ป่วยหญิงให้เบนทราบ หลังใช้หูฟังแพทย์ตรวจเช็คเสียงหัวใจและปอด

“แน่ใจนะว่าได้เป็นไข้หวัดใหญ่หรือโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง”

คำถามนั้นทำให้แพทย์รุ่นน้องเอียงคอมอง ท่าทีของเบนดูร้อนรนผิดแผกจากที่เคยเป็น จนทำให้เขาคิดว่าผู้ป่วยหญิงรายนี้มีความสำคัญเช่นไรกับศัลยแพทย์รุ่นพี่ ถ้าเป็นเครือญาติหรือมารดาก็คงไม่แปลก แต่เบนไม่มีญาติที่ไหน ส่วนมารดาก็ทิ้งเขาและหนีเตลิดไปกับผู้ชายตั้งแต่วัยกระเตาะ

“พี่ไม่มั่นใจฝีมือผมเหรอ”

“ก็เออสิ” เบนตอบเสียงแข็ง “ถ้ามันใจจะถามหมอ”

กฤษฎาถอนใจ หยิบปากกาถูกลิ้นสีน้ำเงินขึ้นมาเปิดฝาด้วยปากของตัวเอง เต้นขยุกขยิกบนใบสั่งยาแล้วยื่นให้เบน “เชื่อเถอะผมแม่นที่สุดในโรงพยาบาลแล้ว”

แพทย์หนุ่มอ่านใบสั่งยาที่อยู่ในมือ เหลือบมองกฤษฎาแสดงท่าทีน่าหมั่นไส้จนเขาต้องเบ้าปากใส่ ก่อนหันไประคองกนกจันทร์ลุกขึ้นจากเก้าอี้ “ไปครับ เดี่ยวผมพาไปรับยา คุณน่าจะกลับบ้าน

ไปพักผ่อน”

“ขอบคุณนะค่ะ” เธอยิ้มอย่างอ่อนโยน “คุณหมอ”

“ด้วยความยินดีครับ”

เบนยิ้มตอบ ประคองร่างบอบบางตรงไปรับยาที่เภสัชยี่หวา ตามใบสั่งยาที่หมอที่ภรรยาเขียนไว้

แพทย์หนุ่มไม่อาจปล่อยให้เธอทำทุกอย่างตามลำพังได้ นั่นเพราะรู้สึกเป็นห่วงคนไข้รายนี้มากกว่าคนอื่น ๆ หรือไม่ก็อาจมีเหตุผลอื่นนอกเหนือจากนั้น เช่นความรู้สึกถูกชะตา เมื่อส่งผู้ป่วยหญิงขึ้นรถได้เมื่อไร ถึงตอนนั้นเบนก็จะสบายใจ

**“น้ำพุตจริงนะจ๊ะ”** กนกจันทร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเจือ

แหบแห้งระหว่างที่เธอยินรอตัญญาณไฟคนข้ามถนนสีเขียวหน้าโรงพยาบาล “หมอจะไม่เบื่อแน่นอนหากได้รักดู”

“หมายถึงกวินท์ ลูกชายของคุณน้ำใสไหมครับ” เบนถามกลับ ขณะเหลือบมองสัญญาณไฟคนข้ามถนนสีแดงฉาน ตัวเลขที่นับถอยหลังอยู่นั้นช่างเชื่องช้าราวกับมันจะเสียด

“ใช่จ๊ะ หมอน่าจะชอบนะ แกเหมือนหมาพิตบูลเลย...” เธอหยุดพูด นึกถึงสีหน้ายามโกรธของลูกชายเมื่อวาน ตอนที่เธอบังคับให้กินผักแล้วยิ้มออกมา “หมายถึงตอนงอแงนะ ลูกชายน้ำไม่ชอบกินผัก”

แพทย์หนุ่มหลุดหัวเราะอย่างไม่ตั้งใจเมื่อจินตนาการถึงสุนัขพันธุ์พิตบูลตัวสีน้ำตาล มันคงขมวดคิ้วย่นหากได้เห็นผักเขียวอื้ออยู่บนจานข้าว ไม่วายส่งเสียงเห่าขณะนั่งอยู่บนเก้าอี้ “ขอโทษครับ ผมเผลอคิดตาม เขาคงน่ารักมาก...” เบนกลืนหัวเราะ “สีหน้าตอนคิ้วขมวดนะ”

“น่าตีต่างหาก” เธอพูด “เสียดาย...ที่หมอไม่มีโอกาสได้เจอแก”

“ไม่เป็นไรครับ ผมหวังว่าสักวันหนึ่งโลกจะเหวี่ยงเราให้มา

รู้จักกัน”

“แล้วน้ำจะรอวันนั้น”

“ครับ คุณน้ำ”

สัญญาณไฟคนข้ามถนนจากสีแดงเปลี่ยนเป็นสีเขียวในที่สุด เบนก็ได้โบกมือลาเธอพร้อมส่งยิ้มอ่อนโยน ยืนมองจนกระทั่งเดินข้ามทางม้าลายไปยังฝั่งตรงข้ามของถนน ทุกย่างก้าวนั้นเชิงช้า ฤดูฝนในช่วงเดือนมักหอบมาพร้อมกับถนนที่เปียกชื้นเสมอ หน้าโรงพยาบาลเต็มไปด้วยอากาศอันเลวร้ายที่ทำให้ผู้ป่วยหลายคนมักเป็นไข้หวัดบ่อย ๆ หนึ่งในนั้นคือแม่ของกวินท์ หญิงวัยกลางคนที่เขารู้สึกเป็นห่วงจนต้องเดินมาส่งด้วยตัวเอง

เบนเห็นเธอก็มหยิบถุงยาที่ร่วงหล่นพื้น ก่อนจะลุกขึ้นยืน เหยี่ยวหลังมาส่งยิ้มให้เขาอีกครั้งเพื่ออำลา

ไปก่อนนะคุณหมอ...

ประโยคนั้นจำไม่เคยลืม ดุจเสียงใสดังสะท้อนก้องกังวานอยู่ในหู เพราะมันคือบทสนทนาสุดท้ายระหว่างเขากับเธอ โดยไม่ทันได้เห็นแสงไฟส่องดวงจากหน้ารถเก๋งคันสีดำพุ่งเข้าไปใส่พร้อมเหวี่ยงตัวเธอห่างออกไปไกลถึงหกเมตร

นี่เขามาส่งความตายให้เธอเหวอ ยมทูตพรากเธอไปเร็วเหลือเกิน รวากับดาวตกที่วิ่งผ่านบนท้องฟ้าในยามค่ำคืน ฝนกระหน่ำ ถนนเปียกชื้น แสงสีเหลืองจากเสาไฟฟ้าสะท้อนบนพื้นดิด ๆ ดับ ๆ ความตายเป็นอย่างนี้เอง

แพทย์หนุ่มรู้สึกด้านชาไปทุกอณู เขาไม่เคยสูญเสียใครมาก่อน กนกจันทร์ไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ทำไมน้ำตาเม็ดเล็กถึงได้ไหลอาบแก้มขณะที่เขายืนมองร่างไร้วิญญาณ

เบนได้กลิ่นคาวเลือด เห็นยามากมายเคลื่อนไหวพร้อมภาพเหตุการณ์จริงของหญิงผู้มาส่งสารนอนคว่ำหน้าอยู่บนถนน ผู้คนต่างรุมล้อม หยาดโลหิตตกลงเป็นทางยาว ร่างสาหัสกระตุกสองสาม

ครั้งก่อนแน่ๆไป เขาเห็นดวงตานี้ในแววตาของเธอกำลังมองเขา  
อยู่ น้ำตาเธอไหล คงเจ็บปวดน่าดู  
และนั่น...คือภาพสุดท้ายที่เบนเห็น

**ความเจ็บปวดมักมาพร้อมเสียงร้องไห้ในวันที่ฝนพรำ**  
ตกกระทบหน้าต่าง กวินท์เพิ่งได้สัมผัสกับความรู้สึกนั้นเมื่อต้อง  
สูญเสียใครสักคนในชีวิต ท่ามกลางห้องดับจิต เบื้องหน้าคือร่าง  
ไร้วิญญาณของมารดาถูกคลุมด้วยผ้าขาว เธอเคยเป็นผู้หญิงที่สวยงาม  
ที่สุดในอดีต แต่ตอนนี้กลับเป็นเพียงร่างไร้ลมหายใจอันเต็มไปด้วย  
บาดแผลและคราบเลือดแห้งเกรอะกรังติดผิวหนัง

เธอไม่หายใจ เหมือนที่ไม่อาจฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้

“เสียใจด้วยนะคะ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก” พี่นภาตะโล่  
ชายหนุ่มในชุดนักศึกษาเพื่อปลอบใจ ขณะที่เธอนั่งมองร่างไร้วิญญาณ  
อยู่ข้างกายกวินท์

“ผมเคยคิดนะ...” กวินท์พูดด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย “ผู้หญิง  
ตรงหน้าอาจจะไม่ใช่แม่ของผมก็ได้ บางทีเธออาจเป็นคนแปลกหน้า  
ที่ทำให้ผมร้องไห้แทบขาดใจ หรือบางที...ผมแค่ฝัน” ชายหนุ่มผินยิ้ม  
หันไปมองพยาบาลสาว “ใช่ มันต้องเป็นแบบนั้นแหละ ผมก็แค่...  
ฝันเท่านั้นเอง”

พี่นภาปาดน้ำตาสีใสออกจากแก้ม เธอเองก็เพิ่งเข้าใจความ  
รู้สึกแห่งการสูญเสีย มันคงเจ็บปวดราวกับโดนหนามแหลมทิ่มแทง  
ทะลุหัวใจ “บางครั้ง...ความจริงมันก็เป็นเรื่องที่น่าเจ็บปวด” พยาบาล  
สาวยกมือลูบแผ่นหลัง “แต่บางครั้งเราก็ต้องยอมรับความจริงที่  
เกิดขึ้น เราไม่สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตได้ แต่เราสามารถ  
เรียนรู้วิธีที่จะอยู่กับวันแ่ๆ และใช้มันเป็นแรงผลักดัน ให้เรามีชีวิต  
ที่สดใส...ในอนาคต”

“ผมดูแลมากใช้ไหม” กวินท์ถามขณะที่หันไปมองร่างไร้วิญญาณ

ของมารดาอีกครั้ง “ผมควรจะมาอรับแม่กลับบ้าน เหมือนที่ลูกคนอื่น ๆ ทำ แต่ผม...” ชายหนุ่มหยุดพูด เหลือบเห็นมือเปื้อนเลือดของกนกจันทร์แลบออกมานอกชายผ้า

กวันที่ไม่รอช้ารีบเข้าไปกุมมือแห่งร้านของมารดาไว้แล้วแนบใบหน้าลง สัมผัสได้ถึงไอน้ำของผู้ตายซึ่งเปรียบเสมือนนรกทั้งเป็นของเขา คนเราจะรู้สึกผิดพลาดมากที่สุดเมื่อได้สูญเสียใครสักคนไป เพราะการได้รับบทเรียนอันมีค่าจะทำให้เรารู้สึกเสียตายเป็นเวลาเหล่านั้น และอยากย้อนกลับไปแก้ไขอดีตที่เราไม่คิดจะทำตั้งแต่แรก...

“ผมขอโทษ...” ชายหนุ่มกล่าวขอโทษด้วยเสียงสะอึกสะอื้น รู้สึกตึบตันในลำคอกับความผิดที่ค้ำหัว จนยากที่จะบอกความจริง “ผมควรมารอรับแม่กลับบ้านหลังเลิกกิจกรรม แทนที่จะตรงไปร้านเหล้ากับเพื่อน”

“อย่าโทษตัวเองเลยนะ ชีวิตคนเราก็เหมือนดอกไม้...เมื่อปลูกขึ้นแล้วก็ต้องมีวันเหี่ยวเฉา ช้าหรือเร็ว สักวันมันก็ต้องร่วงโรย” ฟินากล่าวพร้อมอ้าแขนรับตัวกวันที่ไว้ในอ้อมกอด เธอรู้ว่าลมมรสุมลูกนี้ยาวนานและโหดร้าย มันมากพอที่จะทำให้เธอสำเภาจมถึงสู่ก้นบึ้งมหาสมุทร กลายเป็นซากปรักหักพังที่แสงสว่างส่องเข้าไม่ถึงพื้นทรายใต้ทะเล มีดมืดมน หนาวเย็น และโดดเดี่ยว ไม่มีใครได้พบเห็นเรือลำนี้อีก จนกว่าจะมีใครกู้ซากขึ้นมา เมื่อถึงตอนนั้นมันก็แล่นบนท้องทะเลไม่ได้อีกแล้ว

เพราะมัน...ได้ตายไปแล้วนั่นเอง

เบนได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในห้องดับจิตขณะที่นั่งจมกราบเลือดของกนกจันทร์อยู่นอกห้อง เขาไม่กล้าเข้าไป เพราะตามเนื้อตัวและเสื้อผ้าเต็มไปด้วยสีแดงฉานกับกลิ่นคาวคลุ้งของหยาดโลหิตอันเกิดจากการช่วยปัมหัวใจ ก่อนอุ้มร่างเย็นเฉียบเข้า

## ห้องไอซียู

แพทย์หนุ่มไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าตาเด็กคนนั้น ลูกชายเพียงคนเดียวที่เธอเฝ้าฝากฝังไว้กับเขา ชายหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดจะรักกับศัลยแพทย์อย่างเขาได้อย่างไร ในเมื่อลูกของเธอยังไม่เรียนรู้ที่จะรักตัวเอง เบนไม่ได้คิดตำหนิ เพราะย่อมรู้ว่าเวลานี้ใคร ๆ ต่างก็สูญเสียเด็กคนนั้นสูญเสียมารดาเพียงคนเดียวไป ส่วนแพทย์อย่างเขาสูญเสียกนกจันทร์ หญิงวัยกลางคนที่เปรียบเสมือนผู้มีพระคุณ เขาก็มองฝ่ามือทั้งสองข้างของตัวเอง เลือดสียดยังคงติดอยู่ มันทำให้หัวใจที่เคยเข้มแข็งกลับอ่อนแอ ดังมีใครมาจุดให้อารมณ์เหล่านั้นดังอีกครั้งจนอยากร้องไห้

เบนกะพริบตาไล่ น้ำตา ความปวดร้าวกระอักกระอ่วนอยู่ในอก เขาไม่อยากอยู่ตรงนี้อีกแล้ว เพราะเสียงร้องไห้ภายในห้องดับจิตกำลังขับกล่อมจิตใจให้รู้สึกแย่ ระหว่างเขากับเด็กคนนั้นมันคงเป็นเรื่องที่เพื่อเจอ เส้นเวลาพวกเขาไม่มีวันมาบรรจบกันได้หรอก ศัลยแพทย์หนุ่มกับนักศึกษาวัยยี่สิบเอ็ด ช่างเป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี พอดคิดแล้วก็นึกตลกตัวเอง หวังว่าพินภาจะช่วยปลดปล่อยโลมหัวใจอ้างว้างของเด็กคนนั้นให้หายเศร้าแทนเขาได้ในเร็ววัน

**เบนเหยียบคันเร่งรถยนต์เร็วเกินกว่ากฎหมายกำหนด**  
ดอดจ์-ชาร์เจอร์คันสีดำแล่นอยู่บนท้องถนนที่มีรถราคลาคล่ำ แพทย์หนุ่มไม่กลัวว่าจะเกิดอุบัติเหตุ เนื่องจากความตายเป็นสิ่งที่เขาเคยชินตอนนี้หวังเพียงได้ไปอยู่ตรงนั้น นั่งบนชายหาดละเอียดที่นุ่มเท้า ฟังเสียงคลื่นทะเลในยามสนธยา ถ้ามีเบียร์สักสี่ห้ากระป๋อง หรือไวน์แดงสักขวดจะดีมาก ทำไมเราต้องจมอยู่กับความเศร้ารันทดด้วยเล่า แค่นี้ได้พาหินกรวดเล็กๆ ลงทะเลเพื่อระบายอารมณ์ เท่านั้นก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ ยังมีอะไรที่ทำให้คร่ำครวญได้อีก เพราะคราบเลือดแห้งเกรอะบนเสื้อเชิ้ตนี้หรือเปล่า เลือดของกนกจันทร์

ทำให้หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์เมื่อตะวันตกชิงพลบ ชัดเจนประหนึ่ง  
ไฟเรเตอร์ภาพยนตร์กำลังฉายฉากที่เธอโดนรถเก๋งคันสีดำพุ่งชน  
เข้าไปข้ามมาอยู่ในโสตประสาท

แพทย์หนุ่มหยุดรถกะทันหันเมื่อเหลือบเห็นร้านขายของเก่า  
ตั้งอยู่ริมทาง ซึ่งห่างจากชายหาดเพียงเล็กน้อย ในเมื่อมีเรื่องแย่ๆ  
เกิดขึ้น ก็ต้องมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นบ้างสิ การซื้อของโบราณสะสมคง  
เป็นเรื่องที่ทำให้เบนรู้สึกดีได้โดยไม่ต้องพึ่งเมรีย เขาผลึกประตูเข้าไป  
เสียงกระดิ่งที่ห้อยอยู่ดังกรังกรังบ่งบอกว่ามีลูกค้าเข้า

ภายในร้านมืดสลัว มีเพียงแสงจากเตาผิงเท่านั้นที่ให้ความ  
สว่าง ถ้าไม่เห็นป้ายหน้าร้านบอกสถานะเปิด เบนคงคิดว่าร้านแห่งนี้  
ปิดตัวไปแล้ว

“มาซื้อของเหรอ” เสียงชายมีอายุดังอยู่ข้างหลัง ทว่าภาษาไทย  
ไม่ชัดมาก

แพทย์หนุ่มแทบหัวใจวายเมื่อหันไปเห็นเจ้าของร้านยืนอยู่  
ตรงหน้า จอตะเกียเงในมือใส่เขา แสงริบหรี่สั้นไหวเบา ๆ ทำให้มอง  
เห็นใบหน้าเหียวย่นเพราะแก่ชราได้อย่างชัดเจน ศีรษะล้านเห่ง  
มีเพียงตีนผมขึ้นทั้งสองข้างซ้ายและขวา คิ้วหนาเป็นปลิง หนวดเครา  
ยาวเฟื้อย แวดตาตุลิกกลับจนน่ากลัว

“จะปิดแล้วเหรอครับ” เบนถาม “ผมอยากซื้อของสักชิ้น ถ้า  
ไม่ว่าอะไร...ขอเวลาห้านาทีได้หรือเปล่า”

เจ้าของร้านนั่งเงียบ ท่าที่เขาดูเหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่เบนพูด  
จึงได้ถามเป็นภาษามลายู “นามออาปอ” (ชื่ออะไร)

แพทย์หนุ่มขมวดคิ้วเพราะไม่เข้าใจในภาษาแต่ก็พอเดา ๆ  
ได้ว่าชายชราถามอะไร “ผมชื่อเบน” เขาตอบ “หมอบเบญจมินทร์  
เมศธนัน”

เจ้าของร้านยกมือลูบเคราเหมือนกำลังครุ่นคิด ไม่นานนัก  
จึงยื่นตะเกียงที่อยู่ในมือให้เบน แล้วพูดภาษากลาง “เก่งดีไอ้หนุ่ม

รับไปสิ อยากดูนานแค่ไหนก็ตามสบาย”

เอาจริงดิ ตะเกียงเนี่ยนะ เบนไม่คิดว่าในยุคนี้จะมีคนใช้มันอยู่ แต่เขาก็เต็มใจรับไว้โดยไม่ติดออด ก่อนหันหลังให้ลุงเจ้าของร้านเพื่อเดินเข้าไปชมสินค้าเก่าๆ ทางด้านใน ทว่าเมื่อขยับเท้าได้เพียงสามก้าว เบนกลับต้องหยุดนิ่งเพราะเสียงทักท้วงของชายชรา “เดี๋ยวก่อน!”

แพทย์หนุ่มหันมาหา แสงไฟดวงเล็ก ๆ ในตะเกียงสั่นไหวเบา ๆ ทำให้เบนเห็นเงาสะทอนบนผนังทางด้านหลังเจ้าของร้าน เป็นเงาของชายชราเมื่อต้องแสงริบหรี่จะกระทบผนังปูนจนดูเหมือนมด ยิงได้เห็นสายตาจ้องเขม็งมาที่เขา ทำราวกับจ้องมองดวงวิญญาณนั้น เบนยิ่งรู้สึกขนลุกมากกว่าเดิม

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” เบนถาม

ชายชราเหลียวตาขึ้นมองครู่หนึ่งก่อนตอบ “เสือนั่น! ไปเปื้อนอะโรมา” เจ้าของร้านพยักพืดไปที่เสื้อเชิ้ตสีขาว ทว่าตอนนี้กลับเห็นสีแดงฉานติดแซมมาด้วย

ให้ตายสิ เขาควรเปลี่ยนมันก่อน เบนได้แต่นึกโทษตัวเองเมื่อก้มมองคราบเลือดของหญิงผู้นำสงสารแห่งเกราะกรังติดเสื้อส่งกลิ่นคาวโชยออกมา

แพทย์หนุ่มคิดว่าชายชราคงแก่มาแล้ว อาจไม่ทันสังเกตเห็นสิ่งที่น่าอับอายบนตัวเขา ทว่าคำถามเมื่อครู่กลับทำให้เบนรู้ว่าตนคิดผิด คนแก่ใช่ว่าจะสายตาไม่ดีเสมอไป

“คือ...” เบนเกิดความลังเลไม่รู้จักจะตอบคำถามชายชราอย่างไรดี ถ้าให้บอกว่ารอยเปื้อนบนเสื้อคือคราบเลือดของผู้ตาย มีหวังคงคิดว่าเขาต้องเป็นฆาตกรแน่ๆ

“คงเป็นเรื่องที่ลำบากใจจนไม่สามารถบอกได้สินะ” เจ้าของร้านเอ่ยเมื่อเห็นแพทย์หนุ่มรีรออยู่นาน

“ไม่ใช่แบบนี้ครับ...คือ...”

“เอาเถอะ” ชายชราพูด “อยากจะดูนานแค่ไหนก็ตามสบาย  
เดี๋ยวนั่งอ่านหนังสือตรงโน้น”

เบนมองตามสิ่งที่เจ้าของร้านบอก เปลวเพลิงในเตาผิงปะทุ  
ดังเปรียะๆ เบื้องหน้ามีเปลวไฟไหม้ประดู่น้อมแมวยักษ์พันธุ์เมนคูน  
สีครีมนอนกรนอยู่บนนั้น ท่าที่ดั่งราชาของมันทำให้เบนนึกห่มั่นได้  
คงสบายน่าดูหากได้นอนข้างเตาผิงไฟอุ่นๆ ในเดือนที่อากาศเย็น  
ขึ้นเพราะฝนตกไม่หยุด

แพทย์หนุ่มเดินลึกเข้าไปด้านในร้าน โดยอาศัยแสงจากตะเกียง  
รำไรคอยให้ความสว่าง มากพอที่จะทำให้เขามองเห็นสินค้าหลาย  
อย่างที่ น่าสนใจ มีทั้งชุดเกราะในยุคโซซอนซึ่งถูกสวมไว้บนตัวหุ่น  
ความสง่างามในยุคสมัยนั้นยังคงตราตรึงใจไม่หาย แม้เวลาจะผ่าน  
มาเนิ่นนาน ทว่ากลิ่นอายชาตินี้กรบยังคงหลงเหลือให้ได้ชม

เบนเดินตรงไปอีกนิด ทางด้านขวามีแกรโมโฟน เครื่องเล่น  
แผ่นเสียงสมัยโบราณตั้งอยู่ เขาไม่แน่ใจว่าสินค้าชิ้นนี้มีต้นกำเนิดมา  
ตั้งแต่ปีไหน หากให้เดาน่าจะราวๆ ปี 1940 สิ่งประดิษฐ์ของ เอมีล  
เบอร์ลินเนอร์ ยุคนั้นคงเฟื่องฟูและสุนทรีย์น่าดู

แพทย์หนุ่มหันมองทางด้านซ้าย บนเพดานมีแซนเดอเลียร์  
ไฟระย้าสีทองห้อยโถงเตง ความสวยงามของมันสามารถหลอกล่อ  
สายตาใครได้หลายคน แต่หนึ่งในนั้นไม่ใช่เบน เพราะสิ่งที่ทำให้เขา  
รู้สึกปลื้มปริ่มไม่ใช่เม็ดคริสตัลเล็กๆ ระเบียบระยับนั้น แต่เป็นภาพ  
วาดซึ่งแขวนอยู่บนฝาผนังลึกสุดของทางร้าน เขาไม่มีริอริบตรงไป  
หาดังต้องมนตร์สะกด ก่อนหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าภาพวาดเรือสำเภา  
กลางท้องทะเล แสงไฟจากตะเกียงส่องให้เห็นถึงความสวยงามของ  
ศิลปะ ตราตรึงใจ เบนชอบภาพนี้...และเขาจะซื้อมัน